

[Jørgen Jørgensen.]

denne Rigsdagssamling er sluttet, saa vil det vise sig, at det altovervejende Tal af Lovforslag er gennemført her i Rigsdagen med det ærede Medlems og hans Partis Støtte.

Der er kun eet Omraade, hvor det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft og hans Parti har unddraget sig deres Ansvar, og det er hver Gang vi har bevæget os ind paa Omraader, hvor de skulde konkurrere med Kommunisterne. Hver Gang vi har bevæget os ind paa Omraader, der for Partiet var vanskelige, med Hensyn til Arbejdsløshedslovgivning, med Hensyn til Arbejdsfordeling, med Hensyn til denne Konflikt, saa tog det ærede Medlem og hans Parti et andet Standpunkt end vi andre, nemlig et mindre sagligt Standpunkt, et Standpunkt, som vender sig direkte mod Partiets Stilling under tidligere Forhold, hvor nøjagtig samme Problem forelaa. Det er Forskellen paa vor Støtte. Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft er jo ikke et Øjeblik i Tvivl om, at hvis der i Dag havde siddet en socialdemokratisk Regering, saa havde dette Forslag ogsaa foreligget. Det er ligefrem klassisk, at Socialdemokratiet, naar de har Regeringsansvaret, løser Slagterikonflikter gennem Lovgivning, det er ligefrem fastslaaet som en Selvfølge i den politiske Udvikling i Danmark, og hvis der i Dag havde siddet en socialdemokratisk Regering, er jeg ikke et Øjeblik i Tvivl om, at Socialdemokraterne ud fra deres Ansvarsfølelse over for Samfundets Interesser vilde have søgt Sagen løst paa nøjagtig samme Maade, som Tilfældet er nu.

Men naar dette er Sandheden om Partiernes Stilling over for Regeringen, at vi alle, Socialdemokratiet indbefattet, og det anerkender jeg og respekterer, medvirker sagligt til Lovforslags Gennemførelse, hvilket Udgangspunkt har det ærede Medlem saa for at sige, at vort Parti i særlig Grad er Støtteparti i Sammenligning med det ærede Medlems, og at vi i denne Situation bliver tvunget af Statsministeren til at tage et Standpunkt, et Standpunkt, som det ærede Medlem principielt er enig i, et Standpunkt, som vi har taget paa samme Maade i enhver lignende Situation sammen med Socialdemokratiet, naar de havde Ansvaret. Der er kun den ene Forskel, at vi føler det samme Ansvar som Opposition, som naar vi har Regeringsansvaret, men det synes jeg ikke, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft gør i tilstrækkelig Grad.

Maa jeg dernæst sige, at vi anerkender i høj Grad det Standpunkt, som det ærede

Medlem Hr. Hans Hedtoft gav Udtryk for ved at sige, at naar denne Lov nu er vedtaget i Rigsdagen, saa gælder det for den som for alle andre Love, at Lov er Lov og Lov skal holdes. Det er Lyspunktet i de Diskussioner, der føres med Socialdemokratiet og andre Partier, som ønsker at bygge videre paa de nuværende Samfundstilstande, at i det afgørende Grundsynspunkt er vi enige, vi bygger paa Demokratiet, vi respekterer Lovgivningen. Naar en Lov er vedtaget i Rigsdagen, er den Lov, og saa bøjer vi os for den, selv om vi enkeltvis kunde mene, at den burde være anderledes. Jeg anerkender og værdsætter i høj Grad, at Socialdemokratiet har taget den Stilling, og jeg var ikke et Øjeblik i Tvivl om, at de vilde tage den baade i denne Sag og i tilsvarende Situationer.

Jeg har fundet det nødvendigt at fremsætte disse Betragtninger om den politiske Stilling foranlediget ved det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Udtalelser. Jeg tror, det er nyttigt, at vi behandler dette Spørgsmaal ud fra et rent sagligt Synspunkt. Vi staar i en Situation, hvor Slagteriernes Arbejde, Slagteriernes Produktion er livsvigtig for vort Samfund, Arbejdere og Arbejdsgivere inden for Slagteriernes har fundet hinanden i en Overenskomst, som ikke kunde blive godkendt ved Urafstemningen, og alle Forligsmuligheder er udtømt. Der er nu ingen anden Vej til at løse denne Konflikt, end at Rigsdagen maa sige, at det Forslag, som er tiltraadt af begge Parter, maa være gældende i den kommende Tid.

Naar man baade fra Arbejder- og Arbejdsgiverside vender sig mod, at Staten skal gribe ind ved Fastsættelse af Løn, saa er den første Betingelse for, at dette kan undgaas, at de to Parter søger paa normal Vis, paa den Vis, som vi nu i Danmark har fundet er den rigtige at fastsætte Lønninger paa, ved Forhandling at faa et Resultat. Hvis man ønsker, at Lovgivningsmagten skal holde sig uden for, forpligter det i særlig Grad de to Parter til at søge at finde hinanden, og det er mit Haab og Ønske, at man i den store Konflikt, i Arbejdsmandskonflikten, skal kunne finde et Grundlag, som kan gøre det muligt, at dette vigtige Spørgsmaal om Fastsættelse af Lønninger, som betyder saa uendelig meget for at faa Produktionslivet og Arbejdet i Gang netop nu, kan afgøres, uden at Rigsdagen skal have nødig at beskæftige sig med dette Problem. Men som alting foreligger, og efter at alle Forligsmuligheder er prøvet, og der ikke er nogen anden fremkommelig Løsning, maa vi gaa den Vej, som Lov-